

Moneda única o tarja única?

L'euro persegueix Pere Solbes. En els últims dies com a ministre d'Economia, se li amunteguen damunt la taula estudis i propostes de tota mena sobre com funcionarà la futura moneda única i quins problemes provocarà. Ara acaba de tornar de Verona, una ciutat italiana en territori de l'antic imperi bizantí, on els quinze ministres comunitaris s'han reunit, precisament, per tenir una discussió bizantina: què els passarà a les monedes que no s'incorporin a l'euro des d'un bon començament.

Us imagineu els ministres discutint sobretot què els passarà als qui no puguin entrar a l'euro, sense que ningú sàpiga realment a qui li tocarà el rebre? Per Solbes, com a última reunió amb els col·legues europeus, l'experiència deu haver estat interessant. A Madrid també hi ha discussions sobre l'euro, no menys bizantines. Els bancs i les caixes discrepen sobre qui haurà de pagar la factura de la conversió de les monedes actuals en moneda única.

Luis Ángel Rojo, el governador del Banc d'Espanya, està parant els cops al ministre en aquest front. Rojo ha convidat a dinar els presidents dels grans bancs un dia i els factòtums de les grans caixes uns dies després. Els banquers li van plorar, explicant-li que els diners que guanyen al cap de l'any cobrant comissions per canvi de divises, se'ls hauran de pintar a l'oli quan hi hagi moneda única. I què faran amb la gent que ara es dedica a aquestes feines? Han calculat que la "broma" de l'euro els costarà 70.000 milions de pessetes, i demanen que l'administració pública els pagui aquests diners en concepte de "reconversió". Com els pagesos de l'avellana, vaja (quina barra).

A les caixes d'estalvi no els costarà tant, però Déu n'hi do: 50.000 milions pel cap baix. En canvi, han dit que no estan d'acord que l'administració pagui aquest cost amb els diners dels contribuents, perquè també veuen avantatges en la moneda única per al seu sector. Definitivament els bancs i les caixes porten "rotllos" diferents, tot i que es guanyin la vida de la mateixa ma-

nera, amb els diners dels altres. I és que segurament, malpenso, les caixes saben que l'euro els vindrà com l'anell al dit per fer reduccions de plantilla o reorganitzacions internes, no ens enganyem.

Encara que, sense l'euro, ja les haurien de fer. La moneda única arribarà més tard o més d'hora, però segur que la tarja única li passarà al davant. Quan l'euro sigui una moneda de curs legal i ens puguem treure del damunt tota la xavalla de pessetes i duros, molta gent ja no farà servir el portamonedes, sinó el diner de plàstic, la tarja-moneder. Un diari anunciava l'altre dia que, a finals d'any, el Chase Manhattan i el Citibank faran una prova pilot a Nova York, distribuint 50.000 targetes intel·ligents que serviran per comprar en unes 500 botigues... Doncs bé: només al Principat i a les Illes, per exemple, ja ara mateix, 50.000 clients de la Caixa de Pensions disposen de targetes-portamonedes que poden utilitzar en uns 8.000 punts de venda diferents.

Després dels supercomptes, les superhipoteques i els superfons, aquesta és la nova gran guerra comercial que enfrontarà bancs i caixes, tots contra tots. A més de la "supercaixa", a Catalunya aposten fort per aquest sistema —que substituirà bitllets de metro i bus, targetes de crèdit,

targes de dèbit, etc.— el Banc Sabadell i la immensa majoria de les caixes d'estalvis. Canviarà els hàbits dels consumidors i usuaris i l'organització interna de les entitats financeres.

Diner electrònic vol dir diner automàtic, que elimina a passes gegantines el treball manual i la circulació física de monedes, bitllets i xecs bancaris. També molt aviat es generalitzaran les factures electròniques, que —amb permís d'Hisenda— eliminaran les factures en paper, i molt correu esdevindrà innecessari. Amb aquest panorama al davant, fer escarafalls per l'euro com ha fet la banca potser és una manera com una altra de distreure el personal o d'emprenyar desconsideradament Pere Solbes abans que deixi el despatx de ministre. ■

JORDI FORTUNY

"Fer escarafalls per l'euro com ha fet la banca és una manera com una altra de distreure el personal o d'emprenyar Pere Solbes abans que deixi el despatx."